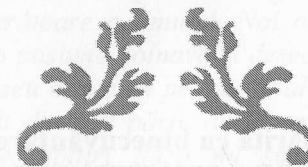

Simion Claudiu Dan

GENIALITATE ȘI SFINȚENIE. ANTAGONISM SAU RECIPROCITATE?

MOTTO: Cea mai mare tentație a omului modern este aceea de a considera că „Întâmplarea” nu se scrie cu literă mare și nu este o ființă superbă, supremă și generoasă.

EDITURA BOLDAȘ
CONSTANȚA
2016

50. Paul Hofmann, „Jahrbuch für Charakterologie”, Berlin, 1929.
51. Matchett, Freda - „The Purāṇas”, în Flood, 2003.
52. Zimmer, Heinrich - „Myths and Symbols in Indian Art and Civilization”, Princeton, New Jersey: Princeton University Press, 1972.
53. Jansen, Eva Rudy - „The Book of Hindu Imagery”, Havelte, Holland: Binkey Kok Publications, Eighth printing; Published 1993, 2003.
54. Majumdar, R. C. „Evolution of Religio-Philosophic Culture in India”, în: Radhakrishnan, volumul al IV-lea, 1956.
55. Wikimedia Foundation Inc.,
https://en.wikipedia.org/wiki/Types_of_nationalism
56. Wikimedia Foundation Inc.,
<https://en.wikipedia.org/wiki/Postnationalism>
57. <http://dexonline.ro/>
58. <https://www.wikipedia.org/>
59. <http://docs.oracle.com/javase/7/7docs/index.html>
60. <https://home.cern/>

Cuprins

Contextul social al geniilor și al sfinților	9
a) <i>Inspirația divină a geniilor .....</i>	10
b) <i>Geniile și creațiile religioase .....</i>	76
c) <i>Patologie de geniu sau evoluție umană .....</i>	93
Paradigme creștine și epistemologia religiei, la mării muzicieni și artiști plastici ai lumii	106
a) <i>Conținutul și modul de manifestare a epistemologiei religiei la mării muzicieni .....</i>	107
b) <i>Paradigmele creștine ale marilor artiști .....</i>	123
Paradigme creștine și epistemologia religiei, la mării prozatori și poeți ai lumii	139
a) <i>Conținutul și modul de manifestare a epistemologiei religiei la mării prozatori .....</i>	140
b) <i>Paradigmele creștine ale marilor poeți .....</i>	157
Paradigme creștine și epistemologia religiei, la mării oameni de știință ai lumii	165
a) <i>Sacralitatea cunoașterii umane .....</i>	166
b) <i>Conceptele cunoașterii umane științifice versus conceptele religioase .....</i>	181
Genialitatea și sfințenia, mai mult o reciprocitate decât un antagonism	217
a) <i>Autonomia omului lipsit de rațiunea pură .....</i>	218
b) <i>Natura divină a inspirației de geniu .....</i>	224
Bibliografie generală	251

Contextul social al genilor și al sfinților

a) Inspirația divină a genilor

Maximele umane, precum genialitatea și sfințenia, sunt elementele definitorii ale chipului lui Dumnezeu în om, dar și ale asemănării omului cu Dumnezeu. Genialitatea reprezintă garantul sigur că omul își găsește modelul spiritual, conceptual și chiar informațional în dumnezeire, iar sfințenia modalitatea ca omul să devină cu adevărat un dumnezeu, doar după adopție și nu după ființa sa relativă, anume să devină o ființă morală asemenea divinității. Interdisciplinaritatea modernă încearcă, fără însă un ghid moral, să găsească similitudini între științe, arte și religie. Dar un „*Mathesis Universalis*”³ genial și moral este departe de a fi realizat de omenire în momentul actual, cu toate că tendința pozitivă există în adâncul ființei umane, neconturată însă adecvat și fără a fi înțeleasă așa cum ar trebui, anume ca o chemare adâncă spre bine a sufletului uman.

Înainte de toate, cunoașterea umană este atât teologie, cât și știință. Din punct de vedere teologic, a iubi este o cunoaștere, de care însă nu se bucură oricine. Pentru că nu poate oricine iubi! Deoarece un caracter uman capabil de iubire, întotdeauna va avea stabilitate emoțională, va fi omul care va avea calități precum respectul, sensibilitatea, delicatețea, tandrețea, curajul, abnegația, statornicia, generozitatea, speranța, inteligența, afectivitatea față de tot ceea ce este viu, înțelepciunea de a înțelege caracterul efemer al vieții omului, melancolia și fidelitatea față de relația sa, cât și stabilitatea în această relație.

³ **Mathesis universalis** (din limba greacă *μάθησις Mathesis „știința învățării”* și din limba latină *Universalis „universal”*), este conceptul unei științe ipotetic universale, după modelul matematic avut în vedere de către matematicienii Descartes și Leibniz, printre un număr de matematicieni și filosofi din secolul al XVI-lea și al XVII-lea. John Wallis invocă numele „*Mathesis Universalis*”, ca titlu al unui manual despre geometria carteziană. Pentru Leibniz, aceasta ar fi susținută de un calcul rațional (sau o raționare cu mult echilibru și cu multă subtilitate).

Poate că sunt mult mai multe calități de enumerat, dar minciuna, teatralitatea, duplicitatea, înșelăciunea și interesul material nu au ce căuta în caracterul omului care poate iubi. Întotdeauna, un bărbat este urmat necondiționat pe drumul vieții, doar de două tipuri antagonice de femei. Este astfel urmat de *una care îl iubește sau de una pe care o plătește*. Bărbatul ar trebui să facă o distincție clară, altfel viața lui este un fiasco total. Deoarece cunoașterea este atât un dat, adică este apriorică, dar este și ceva descoperit, adică empirică, studiată experimental. Realizările genilor⁴ sunt așa cum sunt florile și păsările, de o frumusețe iremediabilă, dar și irepetabilă, care continuă opera creatoare a lui Dumnezeu. Totuși, fără femei viața ar fi o erată la erată sau nu ar mai fi fost deloc, precum și în inspirația artiștilor. De aceea nu poate fi condamnat erotismul dialogului femeie-bărbat, că ar fi ceva amoral, doar dacă sufletul este plin de iubire și credință.

Dumnezeu a avut o strategie, atunci când a făcut Universul și a avut în mod clar și atunci când a mântuit omul. Omul însă nu are nici până azi o strategie pozitivă, prin care își transcende existența sa atât de temporară! Ființa umană ar trebui să opteze între a înțelege și a subscrie strategiei lui Dumnezeu, sau dacă ar avea totuși o strategie, aceea să fie raliată strategiei lui Dumnezeu, pentru a avea consistență și continuitate peste simplele interese, care cuprind doar viața unui om obișnuit. Închinătorii moderni la demoni⁵ spun că strategia lor este aceea de a fi puternici dar nu împreună, așa ca într-o comunitate precum creștinismul, ci fiecare separat. Dar cum pot fi oamenii puternici, dacă sunt dezbinați, căci omul este o ființă socială? Strategia creștinilor, însă, trebuie să fie aceea de a fi puternici fiecare în sine, dar și toți laolaltă. O astfel de putere spirituală, va da creștinilor rezistența de a face față secularizării, cu toate

⁴ Nu se găsesc încă motivele sociale și pecuniare, pentru ca geniile și sfinții să fie impuși ca motor pentru dezvoltarea socială, deoarece ei sunt produse dezinvolve și aleatoare ale societății. Este posibil ca geniile și sfinții să nu poată fi nici măcar considerați ființe umane perfecte, însă ei sunt cu siguranță singurii oameni care au ales căi de perfecționare ale ființei și ale condiției umane efemere. Ei sunt desigur singurele repere, care pot plasa omenirea prin exemplul lor, pe o cale ascendentă și îi pot asigura stabilitatea și sensul unei finalități bine gândite.

⁵ Cu referire la sectele sataniste.

elementele ei, pornind de la naționalizarea averilor bisericii, la un adevărat holocaust al părinților bisericii și până la simplele divagații precum naturalețea iubirii umane, fără recunoașterea definitoarelor ei rădăcini creștine. Dacă s-ar nega implicațiile naturale ale strategiei divine de mântuire a omului, ar fi ca și cum s-ar dori să se impună stiluri noi, în loc de a se gestiona sistematic apariția liberă, naturală și creatoare a acestor stiluri în artă, muzică, literatură, etc..

Cu cât oamenii vor cunoaște mai mult, de fapt li se va adânci mereu și orizontul bine-rău, de cunoaștere a existenței și de răspunderea morală a actelor lor. Oare oamenii știu însă cu adevărat ce își doresc? Sunt ca niște copii care vizitând un avion de vânătoare doresc să îl piloteze imediat. Oare vor fi în stare oamenii să păstreze măcar un echilibru, dacă nu să favorizeze binele în viața lor? Deoarece răul se chinuie la granița dintre non existență și existență, crezând în mod iluzoriu că această graniță este chintesența existenței. Și leii omoară cu un scop, anume pentru a se hrăni, răspunderea umană morală fiind însă foarte mare. Oamenii cred că omoară cu un scop iluzoriu, știind totuși că nu pot să pună nimic la loc, din ceea ce au stricat, ucigând plante, ucigând animale și ucigând alți oameni. Toți deopotrivă oameni și supuși aceleiași tragedii imanente, *Iovi*⁶ plini de bubele neputinței, de a fi la demnitatea de oameni, de a fi fără de limite, de a fi dumnezei și astfel casnicii lui Dumnezeu. Conștiința nu este doar un soft instalat, un soft pe care doar Administratorul divin să îl poată dezinstala, căci *conștiința este însăși sistemul de operare al sufletului nostru uman*. Toată lupta aceasta care umple viața umană ar fi putut să nu fie, dar cumva scapă omenirii formula universală sau algoritmul general din Univers, și ne rămâne doar să acceptăm totul ca pe o sublimă pedagogie divină, prezentă în schimbul unei false perfecțiuni terestre, inconstientă și robotică.

Oamenii, după căderea în păcat, s-au străduit mereu să caute iubirea acolo unde niciodată nu o vor putea găsi. Se poate spune totuși că iubirea a lăsat o fereastră deschisă către cer. Dacă iubirea există, atunci ea trebuie să fie eternă! Nemărginirea iubirii în timp, se evidențiază pentru că un om este unic și

⁶ Cu trimitere la personajul biblic Iov.

irepetabil, în eternitatea existenței sale spirituale/cuantice, și prin acest fapt al unicității, doi oameni se pot iubi, doar raportați la eternitate ca astfel *iubirea lor să fie eternă*⁷. Căsătoria este o școală a iubirii eterne. Iar iubirea de Dumnezeu este aceea când omul găsește în orice întâmplare de viață, manifestarea dreptății, corectitudinii și dragostei lui Dumnezeu pentru oameni, fără ca nimeni să se simtă, nici măcar o clipă, dezamăgit într-un mod egoist, chiar pecuniar de Dumnezeu.

Omul învață să iubească la adevărata măsură a iubirii. Omul știe că unitatea merge mână în mână cu infinitul și aceasta datorită faptului că infinitul este în sinea lui unul, deci unic. Dacă au trecut tentațiile sexuale (căci care om nu are tentații, deoarece cel care nu mai are tentații este ca și pierdut pentru totdeauna) și omul matur a ajuns să îmbine extazul fizic (orgasmul biologic) cu extazul sufletesc (adevăratul model de extaz) al iubirii, doar acel om matur poate spune că a depășit cu adevărat limita inferioară a căsătoriei, aceea a unirii doar cu un trup frumos, sau cu un om bogat. Taina căsătoriei are în sinea ei delicatețea iubirii eterne, a unei iubiri care crește mereu și nu se oprește din progresul ei, o iubire care nu generează suferință, o iubire care dă pace sufletului și vieții omului. Cei mai mulți oameni observă iubirea care le-a fost dăruită cu dragoste de Dumnezeu, ca pe o

⁷ Despre **Taina Căsătoriei** se precizează în „*Tipicul Bisericesc*”, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București 1976, la pag. 240 că „*a doua nuntă se săvârșește numai când amândouă părțile urmează a se cununa a doua oară, iar dacă unul din cei ce se cunună nu a primit cununia întâi, atunci li se săvârșește slujba nunții întâi... Acestă slujbă se face neschimbat și la a treia nuntă. Nunta a patra nu este îngăduită în Biserica Ortodoxă și cel ce îndrăznește să o săvârșească se face vinovat de osânda canonisirii, lipsindu-se de harul preoției.*” Din punct de vedere dogmatic, se urmărește în primul rând evidența faptului ontologic al separării ființei umane în două (androginia ființei umane în două persoane distincte fizic și sufletește, femeia și bărbatul și nu într-o singură persoană; eroarea genetică a regăsirii androginiei într-o singură persoană, se numește starea hermafrodită și este cu totul altceva) și unirea acestora în vederea procreerii, ca o continuare a actului creator divin. „*Teoria genului*” (**gender**) dorește să elimine în mod eronat diferențierea umană naturală, după sexe, bazându-se în schimb pe aceea după genuri (femeie cu organ sexual masculin și bărbatul cu organ sexual feminin), având ca efect imediat, tendința distrugerii familiei ca unitate funcțională a societății umane, și apoi a însăși societății umane într-un haos final.

șansă pentru mântuire, doar atunci când în mod trist au pierdut irevocabil această iubire, și anume în două mari cazuri de lirism uman: - când moare partenerul drag și neapreciat îndeajuns înainte în timpul vieții; - când își trădează partenerul drag și în loc de iubire simte în ochii lui indiferența sau și mai rău chiar ura. Adică atunci când îl pierde pe omul drag printr-o moarte fizică, sau printr-una spirituală, adică sufletească, căci sufletul sau spiritul sunt două sinonime ale uneia și aceleiași entități umane.

Iubirea și regăsirea dintre un bărbat și o femeie este ca o rază de lumină care pătrunde în suflet și-n inimă, omul iubitor nu mai știe să explice unde este și ce face, deschizându-se în fața celui pe care îl iubește așa cum se deschide o floare, contopindu-se cu omul iubit, ca într-o lume de vis. Omul care iubește o face așa cum nu și-a imaginat niciodată, iubește sufletul celui drag și tot ceea ce are omul său drag. Clipele lor de iubire sunt crâmpie din Paradis, când în sufletele lor cresc flori de o frumusețe rară și de o valoare inestimabilă. Cei care iubesc, se lasă purtați ca pe un val imens, trăind totul cu intensitate și se întreabă mereu cine l-a adus pe celălalt în viața sa, soarta, clipa, oceanul vieții? Doar cei care iubesc cu intensitate, vor să fie iertați și își fac în mod paradoxal mea culpa, așa după cum Sfântul Apostol Petru a spus totuși că „iubirea acoperă mulțime de păcate”⁸, dar ei, cei ce iubesc cu adevărat, considerând că au călcat alături de drumul lor cinstit, recunoscând însă că plăcerea și aroma iubirii este de neegalat. Dar iubirea aceasta poate avea un gust dulce amărui, pentru că, dacă vicisitudinile vieții îi vor despărți din nou, odată ce ei s-au unit, durerea celor doi ar fi de nesuportat. O durere fără răni și care astfel nu va putea fi pansată de nimeni și niciodată, căci doar regăsirea este în fond scopul ultim al vieții umane, regăsirea lui Dumnezeu și regăsirea partenerului. Într-o relație, gândul unuia este însoțit de gândul celuilalt, știind cumva telepatic când celuilalt îi va fi bine sau când îi va fi rău.

Darul dumnezeiesc al iubirii este simțirea celuilalt de la distanță, călăuzindu-i celuilalt pașii la nevoie, în secret și plin de

⁸ P.S. Dr. Bartolomeu Valeriu Anania, „Biblia cu ilustrații”, Vol. VIII, Editura Litera 2011, pagina 2600, cf. I Petr. 4, 8.

iubire. Căci simțirea celuilalt de la distanță include o empatie cu bucuria, dar și cu tristețea celuilalt, făcându-i pe fiecare din cei doi să fie deosebiți, să fie cu adevărat umani. Dar rana pierderii iubirii nu se poate pansa decât prin regăsirea iubirii, prin protecția reciprocă a celor doi, de orice ar afecta starea lor de spirit. Astfel că sufletele lor devin deosebite, cu adevărat nobile, meritând a se iubi și a se proteja reciproc. Cei doi își vor fi astfel ca într-o sinergie, fiecare îngerul protector al celuilalt. Aceasta fiind dragostea, iertarea trebuie dată ca plinire a legii și nu neapărat după o pedeapsă, căci dacă există iubire adevărată, nimeni nu merită pedeapsă și oricât de amorală ar părea, din punct de vedere tehnic, relația de iubire a doi îndrăgostiți, este în fond regăsirea finalității umane. Dar chiar dacă pedeapsa faptelor umane a fost luată de Fiul lui Dumnezeu, o predestinare a iertării nu este valabilă, deoarece iertarea dată prin harul jertfei Fiului lui Dumnezeu, trebuie să funcționeze mereu în sinergie cu partea de contribuție umană, anume cu faptele bune, credința și mai ales cu regretul. Dumnezeu nu greșește niciodată, iar dacă a șters ceva din viața unui om, în mod sigur că va înlocui acel ceva cu altceva, chiar mai bun. Omul care iubește rămâne însă și el ceea ce este, nimic mai mult, urmându-și drumul în tăcere, chiar dacă lacrimi de durere, îl vor răscoli sau îi vor brăzda obrazul. Omul plin de iubire luptă mereu, sperând că într-o zi tot ceea ce-și dorește i se va împlini. Omul iubitor este mereu mulțumit de dragostea sa, ca de cea mai de preț comoară a vieții sale, căpătând astfel răbdare autentică, răbdare din iubire, văzând doar momentele frumoase ale vieții sale, considerând că oricât de prețios i-ar fi timpul, folosirea lui în scopul iubirii este singura sa utilitate justificată, existența sa în spațiul iubirii și până la urmă al mântuirii.

Fiind fință autonomă, în toată complexitatea ei, dar și considerându-se emancipată, dar într-un mod nefericit, de benefica protecție divină din trecut, omul modern nu mai simte disperarea pierderii ființei care l-a făcut să simtă iubirea. Dar nu numai la etapa disperării, născută doar din conceperea fragilității ființei iubite însumată cu melancolia clipelor iremediabil trecute de iubire, ci mai ales etapa disperării, că nu mai există o altă ființă asemenea ei. Astfel că omul modern, secular, gândind așa

ar putea să își dorească moartea, pe când omul *teonomic*⁹, ar putea proiecta continuarea iubirii sale până în Paradis, preschimbată acolo într-o relație și o contopire pură, spirituală. Doar acest om, anume teonomic, ar înțelege alegoria dintre iubirea sa terestră, adică între dorul acelei iubiri și între dorul iubirii divine. Religia creștină proiectează teologic, continuarea relației de iubire a perechii umane, în eternitate, după un model divin, însă pur și tinzând spre perfecțiune. Omul își poate revedea persoana iubită, se poate întâlni cu ea în Paradis. Acest fapt curge din actul lui Dumnezeu, de a lua chipul omului (în fapt tot chipul Său), chip capabil de iubire, dându-i perspectiva eternității, și scoțându-l astfel din drama morții, a pierderii ireversibile a persoanei iubite și din suferința falsei melancolii a pierderii ei eterne, cântată uneori de suferința genilor.

Ce ar face drama fără tragedie? Multe tragedii s-au născut din lipsa înțelegerii diferenței dintre amorul sacru și amorul profan. Pentru că amorul sacru poate fi înțeles ca iubirea sentimentală și nu are a se contrazice cu rațiunea, pe când amorul profan este dorința sau pasiunea sexuală oarbă și nu presupune vreo rațiune anume, ci doar instinctul de conservare. Oamenii buni, dar neînțelepți mai suferă și din neînțelegerea acestei fundamentale diferențe dintre amorul sacru și amorul profan. Se poate spune că inima este într-un sens simbolic, locașul ambelor forme de amor, dar depinde și de felul bătailor inimii, dacă amorul profan generează bătaii haotice și dureroase, iar amorul sacru poate genera armonie și ritmuri exaltante; iar dacă există, bătaile dureroase ale amorului sacru, pot fi considerate cele mai minunate contemplări asupra condiției umane sau chintesența rugăciunii inimii din creștinismul ortodox.

Căsătoria din motive pecuniare este deosebit de condamnabilă, deoarece Dumnezeu ne îndeamnă la iubire și nu la compromis. Iubirea nu include neștiința și nu este o senzație

⁹ Referitor la atitudinea ontologică a omului, acest termen *teonom* este complementar celui de *autonom*, în teologie. Etimologia lui *teonom*, provine din două cuvinte ale limbii grecești *θεός* (*teos*; Dumnezeu) + *νομος* (*nomos*; lege sau drept), care împreună formează expresia „legea lui Dumnezeu”, cu referire aici la viața umană condusă doar după principiile lui Dumnezeu. Complementarul lui *teonom*, anume *autonom*, înlocuiește *teos* cu *αυτο* (*auto*; singur sau pe sine), și se referă la viața umană condusă după propriile legi.

fiziologică, senzația fiziologică fiind doar dorință sexuală inconștientă. Dorința sexuală este ca un fixaj psihic față de persoane de un anumit tip, pe care modernismul le numește „*sexy*”, sau care atrag din punct de vedere sexual. Iubirea este astfel cu totul altceva decât dorința sexuală, iubirea nu este senzație fizică sau numai o senzație fizică, ea este mai ales un sentiment, cu conotații spirituale sau sufletești. Uneori chiar părinții își îndeamnă propriii copii către căsătorii formale, interesate pecuniar, iar acești copii vor deveni astfel nefericiți, toată viața lor, lipsiții fiind de nici măcar un strop de iubire.

Oamenii ar trebui să asculte mai mult de sfaturile lui Dumnezeu, decât de părinți (pe care totuși trebuie să îi cinstească), căci Dumnezeu este Tatăl adoptiv al oamenilor. Dumnezeu însă, nu îndeamnă la o iubire stupidă, căci El spunea atunci când s-a făcut om, prin Iisus Hristos „*Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși*”¹⁰ și „*fiți dar înțelepți ca șerpii și blânzi ca porumbeii*”¹¹. Iar dacă Dumnezeu dăruiește unui om posibilitatea de a cunoaște un partener minunat, acel om trebuie să fie recunoscător și destul de înțelept să îl recunoască pe partenerul potrivit lui de Dumnezeu. Iar când omul are ocazia să îl trădeze în iubire, chiar dacă poate fi vorba de pizma diavolului, totuși chiar Dumnezeu este cel ce îl lasă pe diavol să îi strice ocazia de desfrânare, nu pentru a-l supăra pe acel om, ci pentru a-l face să înțeleagă faptul că nu este bine ceea ce face, că are tot ce îi trebuie, poate însă doar puțină lipsă de iubire în sufletul său. Nu va fi nimic mai important pentru un adevărat bărbat, decât femeia lui, nici măcar explorarea Universului. Și de ce nu? Poate că și femeia lui este un adevărat Univers de explorat, pentru că un adevărat bărbat și la fel o adevărată femeie, așa cum sunt descriși în Biblie sunt o operă, o realizare de prestigiu a lui Dumnezeu. Bărbatul este acela care poate atât să pervertească, cât și să convertească o femeie, dar și reciproc, depinde de ceea ce își dorește de la ea, doar satisfacție sexuală sau o iubire adevărată.

¹⁰ P.S. Dr. Bartolomeu Valeriu Anania, *Op. cit.*, Volumul VII, pagina 2172, cf. Mat. 22, 39.

¹¹ P.S. Dr. Bartolomeu Valeriu Anania, *Op. cit.*, Volumul VII, pagina 2144, cf. Mat. 10, 16.

O femeie are nevoie de un bărbat puternic, deoarece, în mod normal, o femeie este o ființă umană gingașă și delicată. Nimeni nu se întreabă astăzi cum iubește o femeie de la periferia societății umane, dacă iubirea ei este pasională sau disperată, ea rămâne într-un mod fals și generic stigmatizată doar de interes, fără ca nimeni să îi mai observe totuși sufletul doritor de iubire. Astfel, poate părea uneori în mod eronat, că toate femeile sunt interesate pecuniar de bărbat. Dar această gingășie a femeii îi este necesară totuși, pentru a se sincroniza cu sufletul pur al copilului pe care îl va crește¹². Aceeași delicatețe și gingășie o caută și bărbatul la femeia sa, ca și cum ar căuta un popas liniștitor, după lupta sa continuă cu brutalitatea și duritatea existenței umane, de după căderea în păcat. De multe ori, femeile puternice și durificate (uneori părăsite de bărbații lor mai slabi și lași să se mai lupte cu viața) sunt evitate de alți bărbați, pentru că nu își mai pot găsi ușor liniștea în căminul lor. Dar oare nu și bărbații sunt ființe fragile, în această existență efemeră, așa precum sunt și femeile? Desigur că da, doar că femeile pentru a rămâne femei, anume delicate și suave, cred că se sprijină pe puterea bărbatului, iar această încredere le încurajează să își continue drumul vieții, așa precum Biserica încurajează oamenii să își continue drama vieții, în speranța Paradisului, iar femeia și bărbatul în speranța unui cămin/familie, ca o reflecție miniaturală a Paradisului.

Iubirea perfectă terestră este atunci când ea îl admiră și atunci când este bătrân sau când el o admiră și când ea este bătrână. Și cu toate acestea, mult mai realiste, femeile văd clar cât de fragilă este ființa umană, în existența ei temporară. În același timp, însă, femeile au nevoie să se încreadă în bărbat chiar și în fața evidentei înfrângerii umane, în fața întregii sale vieți, așa cum crede bărbatul în Hristos, pentru a avea un motiv să-și continue viața. De aceea apar și bărbați puternici, în sensul cantității de mușchi, dar nu puternici volitiv, care să dea impresia de putere femeilor, pentru ca prin această capcană, să se folosească de eforturile femeii de a se încrede în bărbat și să o

¹² Căci dacă omul nu respectă scopurile creației lui Dumnezeu este „vâi celor ce numesc răul bine și binele, rău, celor ce fac întunericul lumină și lumina, întuneric, celor ce fac amarul dulce și dulcele, amar!” (Isaiah 5,20).

înșele mai apoi în așteptări. De multe ori acești bărbați, de-a dreptul ipocriți, pot fi cei mai slabi oameni volițional și chiar dacă ar cunoaște mai multe stiluri de luptă, nu cunosc lupta curajoasă și dreaptă cu greutatea vieții, dezertând astfel spre metode colaterale moralității, curajului, cinstei și chiar onoarei. Acești bărbați sunt de cele mai multe ori mult mai fragili decât femeia lor, de care se poate folosi într-un mod condamabil și lamentabil moral. Bărbatul aparent puternic, produsul societății moderne de consum, este o făptură slabă, trădătoare și plină de compromisuri la interior și aparent impozantă la exterior. Mai slab decât femeia sa, chiar uneori depresiv de slab, el nu își va pierde pompoasa haină a vanității, afișând în mod teatral forță și autocontrol.

Bărbatul puternic, în mod autentic, este acela care nu investește în propriii mușchi, mai mult decât în înțelepciunea sa, în a învăța din viața sa și a celorlalți, dar și în a studia din valorile perene ale existenței umane. Acest om va investi discret și în spiritualizarea sa. Nu poate un bărbat adevărat să își continue drumul atunci când nu mai are forță sau voință, dacă nu cere în intimitatea sufletului său ajutorul unei Ființe absolute, așa precum este Dumnezeu. Un bărbat adevărat trece peste limitele sale umane, afișate de cutuma socială, își depășește așa zisele limite, pentru că vede în sine un potențial Dumnezeu, o latentă ființă absolută. O ființă care este totuși încopciată într-o firavă ființă umană terestră cu trup fragil, pe care unii îngeri totuși o adoră, iar alții o urăsc... Omul este o ființă umană limitată, ca orice altă ființă din punct de vedere fizic, dar nelimitată din punct de vedere spiritual, ca o adevărată antinomie a existenței sale. Un adevărat bărbat, nu va retransmite niciodată duritatea existenței, femeii sale, de lângă inima sa, protejând-o prin iubirea sa, deoarece și el la rândul său este conștient că este protejat de Dumnezeu în tot ceea ce face.

Dacă Dumnezeu a iubit nebunește omul și apoi nu i s-a mai revelat tot atât de pasional, înseamnă că acel om a trădat iubirea lui Dumnezeu, a căzut de la prima sa atitudine de puritate, atitudine care îl făcuse pe Dumnezeu să își manifeste